

3) Книгитъ 1) отъ библиографичния апаратъ на библиотеката (С, §. 2, 2.) и 2) изобицо нареденитъ книги (С, §. 27.), отъ които персоналитъ и читателитъ рѣдко кога могатъ на дълго време да се отделизтъ, да се даватъ (1) съ позволение отъ библиотеката въ отделино мѣсто при читалището, на и новѣнъ, или (2) само въ читалището;

4) Съдържанитъ издания, гравюритъ и печатковѣтъ (С, §. 2, 3.), както и старопечатнитъ книги и ръкописитъ (С, §. 2, 4), да се отпущаатъ за ползуване съ нѣкъ пакъ въ отделино мѣсто при читалището, дѣто при администривето на нѣкого отъ библиотечнитъ персоналъ да не е по-вече нѣждно за раздаване книги, както въ читалището, а главно за наблюдение надъ обходата съ заемнитъ целотъ; отпущането да стаа за първитъ простосъ позволенieto на библиотеката, а за вторитъ съ позволенieto на министертвото (С, §. 26.), защото библиотеката неможе на пр. сама да разрѣши нѣкому си да прокара надъ единъ съзно платенъ отъ държавата ръкописъ или стара книга нѣкакъвъ, да рецензъ, химически опитъ.

Пова азъ „ограниченията“, които прѣдвирѣда правилникътъ С; по него не се даватъ за прочитъ и изобицо книги, които не азъ още подвързани и вписани въ каталогитъ, поради потатни причини (С, §. 28.). А ограниченията на П, сличени съ ограниченията на С и обаддени и съгласно съ налитъ А-лърки върху неговитъ (на П) установенія погоръ [подъ А.], се показватъ непълни, неясни, непрактични (П, гл. 19, ал. 4.) и отчасти противни на първата основа на А (П, гл. 1925, ал. 3).

Б.) По втората основа на А, отъ библиотеката се иска да нареди единъ способъ за послуга на своитъ читатели вътрѣ и навънъ отъ читалището такъвъ, че съ най-леки условия и най-малкѣ формалитетъ въ дадено време да поставя въкому подъ расположенieto въко желанно ~~се~~ четиво, въ простора на отпѣделенитъ вече граници на пристѣна къмъ своя целотъ. Подъ способъ се стърми къмъ своята целъ по два пѣтия: по единъ положителенъ, който състои въ активностъта на самата библиотека, и по другъ отрицателенъ, който истика отъ въздържаната своеволна енергия на публиката. При едно обществено устрѣденie, дѣто има отворено поприще за волята на много личности, визиги е неизбѣжно, въ интереса на ползата му за цѣлото общество, да се отклоняватъ оутзи индивидуални дѣйствія, които могатъ да парализуватъ позитивнитъ усилія на устрѣденieto. Въспирацията на индивидуалната воля азъ постоянненъ атрибутъ на социалнитъ институти изобицо, и въ правилника А на библиотеката тѣ неже азъ нѣкоу необходимо; работата е само да соизтъ неперфектно къмъ собствената полза на публиката и да небадѣтъ за нѣкъ яко обѣтъ.

Положителната страна отъ способа за послуга на публиката отъ правилника П е обзета въ следнитъ установенія:

#### I. Въ читалището.

а) Книгитъ се взиматъ за прочитъ отъ дежурнитъ съ „искателенъ листъ“, даванъ отъ библиотеката. Когато листътъ се прѣдава на дежурнитъ